

Els dos camins

Un relat de: [Glòria Vendrell Balaguer](#)

He passat per aquest corriol centenars de vegades. Hi ha un punt del camí on hi ha una cruïlla natural. El sender es bifurca : a un costat s'obre un pas sense problema, però a l'altre hi ha un pi caigut que barra el camí. No és que sigui impossible passar, però sí que es fa del tot necessari saltar-hi per sobre i no sempre ve de gust... He de dir però, que no sempre ha estat així.

Fa uns anys, un dia que un fort vent va causar d'estralls arreu, entre molts d'altres , també va caure el pi que feia anys i pams que era dempeus en aquell indret del camí. I va caure de manera que va quedar el pas barrat i apte solament pels més pacients i pels més àgils .

Sense cap pressa i com qui no vol, a força de passar per la seva vora, s'ha anat obrint un camí, minúscul al principi , però que a còpia de dies, cada cop ha estat més ample i més planer... Ara ja està totalment dibuixat : terra al mig i verd de farigoles i sajulides a banda i banda.

El més curiós de tot és que l'últim dia que hi vaig passar em vaig adonar de que el primer camí gairebé ja no es veia, tot i que s'insinuava tímidament sota el tronc i la malesa que hi ha crescut a gust, per la manca de caminants. Si hom no ho sap que allà hi va haver un corriol, gairebé ni l'aprecia.

I el cas és que aquest segon camí , és veritat que fa una volta que abans no hi era, però també és veritat que és igual d'útil i de bell que el primer.

Diuen que qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència, però a mi em sembla que no és així. Si més no en aquest cas.

¿ Quàntes vegades hem cregut que no hi ha altre camí a la nostra vida que el que coneixem des de sempre?

¿ Quàntes vegades hem pensat que no podem aconseguir allò que volem si no és a partir de les nostres premisses assumides i apreses a cops d'anys i pams ?

¿ Quàntes vegades ens hem entristit i desesperat pensant en la possibilitat de perdre allò que tenim i que ens sembla insubstituïble ?

¿ Quàntes vegades , davant de tants passos barrats en la nostra quotidianitat , hem pensat que no havia futur ni esperança?

La resposta, com tantes vegades, és a tocar de nosaltres. En aquest cas ens respon la naturalesa, que sortosament és molt sàvia.

Glòria Vendrell i Balaguer